

Thay mặt Bốn sư THÍCH HẢI-QUANG
PHÁP-HOA PHẬT TỰ - MẬT-TỊNH ĐẠO TRÀNG
1107 E. 32nd St. Tucson, AZ 85713 – Tel: (520) 445-7747
Website: www.phaphoatu.com

Những người TỰ TỬ chết rồi sẽ đi về đâu ? và Phương cách TU để hóa giải ác nghiệp !

HỎI: Thưa Cô Bảo Đăng,

Em là Phật tử Diệu Âm ở Provo. Cách đây 5 năm, ông anh em tìm mua được căn nhà này hiện đang ở trên một vùng cao rộng rãi, thanh tịnh không nghe tiếng xe cộ ồn ào. Nhưng trái lại nghe nhiều tiếng động kỳ lạ khác, thỉnh thoảng lại nghe được tiếng người đang nói chuyện, rất đông người qua lại...Có lẽ họ đứng phải bàn ghế nên phát ra tiếng động chăng? Có đôi khi em lên thăm ở vài ngày cũng cảm được như thế. Nhiều lúc đang ngồi ngoài sân hoặc trong nhà đọc sách, coi TV em thấy có bóng người xẹt qua, xẹt lại cái ào. Họ còn đứng sau lưng em xem lén nữa. Khi em ngồi trước bàn Phật trì chú thì ngửi được mùi tanh của loài thú và mùi thối của xác chết. Hình như chỉ có mình em là người được mà thôi. Em đoán nhà này chắc có vong nhiều lắm phải không Cô? Có lẽ là oan gia của gia đình này hoặc họ chết ở vùng đất này chăng?

Cô thường dặn: trước khi mua nhà cửa, đất đai phải luôn xét kỹ khoảng 200 năm trở về trước xem có xảy ra chiến tranh, hoặc nghĩa địa, nhà tù chuyên tra tấn tù binh hay không.

Em có hỏi ông anh có cảm biết những điều này không? Ông cho biết thỉnh thoảng ông cũng có nghe nhưng không quan tâm cho lắm, còn mùi thì ông không có ngửi được. Như Cô đã từng chỉ dạy, em mới khuyên ông anh nên trì chú diệt tội, tụng kinh Sám Hối Thập Nhị Danh, hồi hướng cho họ đi, đọc thêm kinh Địa Tạng, niệm Phật, niệm Địa Tạng Vương Bồ Tát thật nhiều cầu xin Ngài cứu độ cho vong linh ở mảnh đất này. Nhà to, đất rộng nên mở máy MP3 có tiếng của Cô trì chú Diệt Tội, chú Quang Minh cho họ nghe suốt ngày đêm không được tắt, sẽ giúp cho thân thức oán hận của họ được nhẹ nhàng mà xả bỏ thì mới được siêu.

Người chị dâu thì bị bệnh đau nhức cả mình nhiều năm rồi, nhức hai vai nhiều nhất, lúc nào cũng mệt mỏi, đi thì khỏe mà về tới nhà là mệt lã ra. Giải đãi không muốn tu hành chi cả, lúc trước khi dọn tới nhà này chị ấy rất tinh tấn tụng kinh, niệm Phật mỗi ngày, mấy đứa con cũng thế.

Qua những lời dạy và chỉ dẫn trước đây của Cô trong những khóa tu học, em đem ra khuyên và sách tấn cả gia đình tu tập theo Mật Tịnh pháp môn của chùa Pháp-Hoa. Em ở lại thêm vài tuần nữa để chỉ dẫn cho cả gia đình ông anh tu tập.

Khi bắt đầu sám hối, trì chú Diệt Tội và tụng kinh Địa Tạng xong quyển đầu, em thấy bóng thật là đông chen lấn nhau để được nghe kinh chú vậy. Em hướng dẫn sám hối, cả nhà đồng lay và chí thành nói ra những lời sám hối có dạy trong quyển kinh mà Cô đã có ghi sẵn. Sau đó trì chú Diệt Tội khoảng 20 phút, trì chú Quang Minh 20 phút, mấy đứa cháu từ 5 tuổi cho tới 12 tuổi học thuộc lòng

hết mấy thần chú có trong sách và chúng tập bắt ấn nữa. Đến tuần thứ ba những bóng đó bắt đầu di động nhiều hơn, đông hơn nữa, em bắt chước Cô thuyết pháp Nhân Quả cho họ nghe (như Cô đã thuyết pháp khai thị trong những buổi cứu độ vong linh oan gia kéo đến chùa xin Cô hóa giải). Mỗi ngày sau thời tụng kinh Địa Tạng, cả nhà đồng trì chú Diệt Tội, niệm Phật, niệm Quán Thế Âm Bồ Tát, niệm Địa Tạng Bồ Tát cả mấy tiếng đồng hồ.

Một đứa cháu nhỏ 10 tuổi kể lại rằng:

–“Khi đang nhiếp tâm niệm thấy trong nhà có rất đông đàn ông đàn bà mặc y phục cổ trang giống như trong những phim vua chúa thời xưa của Mỹ thường chiếu. Có nhiều lính cũng trang phục theo xưa cầm guom đi tới đi lui như đang lắng nghe tiếng niệm Phật vậy. Có người ngồi ăn táo, ăn thức ăn để trên bàn, thấy họ mở tủ lục lạo những ngăn kiếm thức ăn. Có vài người khác nói tội ác của gia đình này quá lớn mà công đức tu hành của họ chúng ta không nhận được bao nhiêu cả. Nói xong một đám lính lôi bác dậu ra đánh đập, tốp này đánh xong, tốp khác nhào vô dấm đá túi bụi, kể đủ thứ tội ác. Tay chân của bác bị xiềng xích, máu chảy ra đầy cả đất. Sợ quá cháu nhắm mắt lại trì chú không dám mở mắt nữa”.

Nghe vậy, em mới khuyên cả nhà nên phát tâm in Kinh Địa Tạng, kinh Sám Hối để hồi hướng cho họ. Cố gắng kiên trì, nghiệp ác đầy đặc, mới tu có mấy tuần mà muốn tiêu hết nghiệp u! Muốn họ xả bỏ oán thù và siêu thoát thì phải trì chú, sám hối thật nhiều, tâm phải chí thành, phải tha thiết nữa.

Đến tuần thứ tư, em thấy đám vong diệu bớt sân dữ, em mạnh dạn khuyên họ nên xả bỏ oán hận thì mới được thoát khổ, muốn thoát khổ thì chính họ cũng phải tự sám hối tội lỗi của mình nữa. Sau đó em nói cho họ biết, ai muốn được thoát khổ, thì phải niệm theo tiếng của Cô Bảo Đăng trì chú Diệt Tội và niệm Địa Tạng Vương Bồ tát thì mới được Ngài cứu thoát.

Trong khi tất cả nhà đồng nhất tâm trì chú Diệt Tội theo tiếng của Cô phát ra từ máy MP3, đứa cháu lại thấy hơn phân nửa vong cùng trì theo tiếng chú. Sắc mặt của họ không còn ghê sợ như lúc đầu nữa, nhưng những vết thương tra tấn thì vẫn còn. Có người bị mất hết máu, mất cả tay chân, gông cùm, xiềng xích, có người bị mất tim, mất hai mắt, búa, đao, kiếm, cây nọc cũng còn dính trên thân của họ, áo quần rách rưới phủ đầy máu trông thật ghê sợ.

Sau khi nghe đứa cháu cho biết như thế, em không biết phải làm sao. Em muốn bắt chước Cô trì chú giúp chữa vết thương cho họ, giống như Cô đã từng làm mỗi khi cần chữa cho những vong linh bị thương vậy. Sau đó Cô trì chú phát cho mỗi vong một mâm cơm đầy đủ thức ăn ngon, trái cây, chè, bánh, có bình sữa dành riêng cho trẻ sơ sinh nữa. Đốt 4 loại quần áo, tùy theo thời tiết nóng hoặc lạnh, giày dép thiết, mền áo cho trẻ sơ sinh, trẻ em, nữ, nam và kinh chuỗi, lá chú, nước chú, nước trà, cà phê cho họ. Cô làm bất cứ một việc lớn nhỏ gì cũng luôn thật tâm và thật chu đáo. Đối với Phật tử gần, xa, hoặc thân, sơ gì Cô cũng chỉ dạy thật lòng và bình đẳng, nếu họ đến với Cô với cái tâm cũng chân thật.

Xong rồi, Cô làm lễ quy y đặt pháp danh cho họ nữa, có những vong linh sau khi được Cô chữa thương lành lặn rồi, họ cho Cô biết tên, hoàng tộc nào, thì Cô đặt Pháp danh cùng với tên của họ cho Cô dễ nhớ nghiệp của ai, thời đại nào.v.v...Cô thuyết pháp khai thị, trì chú hộ niệm giúp cho tất cả vong linh có mặt khắp chỗ trong chùa đều được siêu về cõi trời, cõi người. Thật là hy hữu, em thấy Pháp Phật thật nhiệm màu không thể nghĩ bàn. Nhất là vong nào có duyên với chùa Pháp Hoa hoặc sắp mãn “nghiệp”, đều được Cô giúp cho siêu thoát hết cả.

Em nhớ rõ những điều Cô đã dạy trong những khóa tu học rằng:

Pháp của Phật dạy cho tất cả chúng sanh tu tập bình đẳng, chứ không riêng dành cho một ai cả,

cho nên ai mà tu tập với cái Tâm chân thật, chí thành thì sẽ được cảm ứng ngay. Được hay không, thành tựu công đức hay không đều do nơi cái Tâm có chánh hay không mà thôi. Đối với những vong linh cũng thế, hễ vong nào khổ quá, đói, lạnh, vất vưởng không nơi nương tựa, chán bỏ kiếp làm ma, làm quỷ rồi, về chùa Pháp Hoa xin Hộ Pháp cho vào sân chùa chờ đợi, đến cuối tuần Cô Bảo Đăng sẽ chỉ dạy cho phương cách sám hối, trì chú, niệm Phật. Cô cho ăn, cho mặc quần áo đẹp, Cô thuyết pháp cho nghe nữa, Cô quy y ban cho Pháp danh mới, hộ niệm cho tất cả được siêu thoát một cách bình đẳng, Cô không hề bỏ sót một vong linh nào mà muốn siêu cả. Còn những vong khác nương theo Phật tử vô chùa mà lục lạo phá phách đều bị Hộ Pháp đuổi ra khỏi sân chùa.

Em nhận thấy chùa Pháp Hoa của Cô giống như một “trạm siêu độ” cho vong linh và “trạm vãng sanh” dành cho những người con Phật hữu duyên muốn về cõi Phật vậy.

Vì thế, em bắt chước Cô nói cho tất cả vong linh có mặt biết:

“Ai muốn được thoát khổ, phải trì chú theo”. Sau đó em kêu mấy đứa cháu trì chú lớn cho họ trì theo. Riêng phần em trì chú chữa thương cho họ (những Chú gì đã được Cô chỉ dạy em đem ra áp dụng hết), em nhất tâm muốn giúp cho họ thoát khổ, nên đã vận dụng hết khả năng và tâm lực của mình.

Em cầu xin Phật, Bồ Tát gia hộ cho em có thêm thần lực. Thật là nhiệm màu quá Cô ơi, khi em trì chú lớn tiếng, họ cũng trì theo rên rờ càng to càng đông. Em rải nước Chú của Phật đến đâu, họ lạnh lặn đến đó, phải mất cả tiếng đồng hồ em mới xong. Vì không biết trước như thế này, nên em không có chuẩn bị thức ăn hoặc mua sắm sẵn áo quần cho họ. Em chỉ có quy y cho họ với dòng pháp của Cô dành cho vong linh. Em có cho họ biết pháp danh này là của Cô Bảo Đăng ban cho tất cả các người, và phải nhớ trì Chú Diệt tội của Phật cho mà tu tập, sẽ không bị đọa lạc vào ba ác đạo nữa. Sau đó cả nhà đồng niệm Phật, niệm Bồ Tát Quán Âm, niệm Địa Tạng Bồ Tát hộ niệm cho họ suốt cả hai tiếng đồng hồ.

Đứa cháu cho biết: Trong khi cả nhà đồng nhất tâm niệm Phật hộ niệm, tất cả vong linh có mặt cũng chấp tay trì chú diệt tội theo tiếng của Cô Bảo Đăng. Cháu thấy đức Quán Âm Bạch Y cầm tịnh bình rải xuống nước Cam Lộ. Tức thời đao, gậy, búa, kiếm, cây nọc, xiềng xích còn dính trên thân họ đều rơi xuống hết, chân tay, đầu cổ, tim đều lạnh lặn (có lẽ công đức và thần lực của em còn kém khuyết quá cho nên không đủ khả năng chữa lành được hết toàn thân của họ). Sau đó họ theo đức Địa Tạng Bồ Tát, chỉ có hơn mười người là bay theo Bồ Tát Quán Âm mà thôi.

Sau đó, em xịt nước chú sái tịnh hết cả nhà và tất cả em cháu phụ giúp hộ niệm.

Bà chị dâu cho biết: khi em rải nước chú lên người của chị, tất cả vong ngừng đánh đập, chị liền chấp tay trì chú Diệt Tội theo tiếng của Cô và chí thành sám hối với họ. Trước khi họ đi theo Ngài Địa Tạng, một vong “tiền thân” của chị còn đang ở trong người xuất ra khỏi người chị nói đôi lời sám hối với tất cả vong linh oan gia có mặt mà tiền thân của chị đã giết. Tiền thân của chị được theo Quán Âm Bồ Tát tu hành để chuộc lỗi. Cả nhà bấy giờ mới thật TIN, thật biết sợ cho nghiệp quả của mình.

Trước khi ra về, chị lại cảm ơn em và gởi lời cảm ơn đến Cô Bảo Đăng chỉ dạy phương cách tu tập đúng pháp đã hóa giải được ác nghiệp cho chị. Chị cho biết hai vai và cả thân đều nhẹ nhàng không còn đau nhức chi cả, chị sẽ ngưng uống thuốc và hứa sẽ siêng cần sám hối, trì chú Diệt Tội, niệm Phật nhiều hơn, nhất là không dám móng tâm làm điều ác từ nơi thân, khẩu, ý nữa. Chị cũng phát tâm xin in ấn tống thêm 2.000 quyển kinh Sám Hối hồi hướng cho tất cả vong linh oan gia và tiền thân của chị vừa được siêu độ.

Thưa Cô, Em đã bắt chước Cô và làm y theo lời chỉ dẫn của Cô. Nếu có gì sai, xin Cô giảng giải

cho chúng em học hiểu thêm. Chân thành và vô vàn cảm ơn Cô. Pt. Diệu Âm Loan T. Đàm

.....

Nam mô A-DI-ĐÀ PHẬT, Bảo Đăng xin chân thành cảm ơn Diệu Âm đã bỏ hết thời gian và sức lực của mình để cứu độ cho vô số vong linh hóa giải oán nghiệp và được siêu thoát, đây mới thật được gọi là “cứu độ chúng sanh” đó. Trong kinh Phật dạy:

“Cứu độ chúng sanh” là phải làm cho “ÂM SIÊU, DƯƠNG THỐI”.

(Nghĩa là, nếu mình chân chánh tu tập theo đúng Pháp của Phật dạy sẽ cứu độ được cho người chết siêu thăng và thoát khỏi đọa đày. Người sống thì thân tâm được nhẹ nhàng, bệnh căn thuyên giảm, ma nạn dứt trừ, đầu não tỉnh táo, không còn đơ đờ nữa).

Có nhiều người tu học không hiểu rõ câu CỨU ĐỘ CHÚNG SANH cho ÂM SIÊU, DƯƠNG THỐI, nên đa phần đều chiều thuận theo những cái “tham muốn dục lạc” của người đời, nên đã làm trái với chánh đạo, trái với lời Phật muốn dạy, trái với bản hoài của ba đời chư Phật, gây tạo vô số nghiệp ác thì thử hỏi **“Tu tập như thế nào mới được cảm ứng với Tam Bảo, mới đúng pháp của Phật dạy, mới có khả năng cứu mình, cứu người, ĐỘ KHẮP THỂ NHÂN và độ luôn cả chúng sanh trong sáu cõi (địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh, người, thần, trời)?”**

Pt. Diệu Âm đây tuy cô ấy tu tập chưa đủ khả năng và đạo lực để cứu giải “nghiệp quả” quá nặng nề của vong linh, nhưng tâm của cô đã đạt được sự “CẢM ỨNG VỚI TAM BẢO”, với Bồ Tát, nghĩa là cô đã bước chân vào được cửa Tam Bảo rồi, từ đó cô sẽ dần dần hóa giải được cho chính bản thân từng đoạn đường của “nghiệp lực” mỗi khi nó kéo tới.

Phải biết,

Nếu trong quá trình tu tập mà không đạt được cảm ứng với chư đại Bồ Tát, chư Thần Hộ Pháp, đơn thân một mình trước bao sức nghiệp lôi kéo, ma nạn, bệnh tật, oan gia đáo đầu, kẻ ác ếm hại khó mà thoát khỏi đọa lạc vào ba ác đạo. Thoát được hôm nay, ngày mai nhắm có thoát được nữa không? Oan gia thì quá nhiều, sức nghiệp lại quá mạnh lôi kéo chúng ta từng phút giây nên khó mà thoát khỏi lắm.

Cho nên, trên đường tu đâu biết ai là toàn vẹn, ai siêu ai đọa lạc? Ta không nên khinh thường người khác. Bởi nghiệp lực của chúng sanh chúng ta rất là nhiều, có khi đèn trả xong lớp này, thì lớp khác lại đến đòi, không ai tránh khỏi. Đừng nghĩ rằng người trả nghiệp ta không trả nghiệp, người oan trái, ta không oan trái, nhưng chưa hẳn là không có, chỉ vì chưa đến thời tiết nhân duyên đèn trả đó thôi.

Đã mang lấy nghiệp vào thân,
Cũng đừng trách lẫn trời gần trời xa.
Thiện căn ở tại lòng ta,
Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài.

Hiện nay cũng có biết bao nhiêu người chân thật tu hành đã nhất tâm, nhất dạ chí thành trì chú Diệt Tội, niệm Phật và Sám Hối Thập Nhị Danh của chùa Pháp Hoa, đã hóa giải được những nghiệp lực (ác) của bản thân và trì chú hộ niệm cho nhiều người “sống” và người “chết” thoát khỏi ba ác đạo mà được sanh về cõi Phật, cõi Nhân, Thiên cũng không ít.

Trong những lá Thư Gởi Người Học Phật gần đây nhất Bảo Đăng cũng đã có giảng giải thật nhiều về “sức nghiệp” kéo đến đòi nợ máu rồi. Ngó đi ngó lại kiểm tra cho kỹ những chuyện được kể lại về nghiệp lực lôi kéo, thì nhận thấy tất cả các NHÂN ÁC đã gây tạo của mỗi người trong hàng trăm ngàn, triệu kiếp về trước của chúng sanh chúng ta đều giống nhau không khác. Cho nên, tất cả

những cách tra tấn, đánh đập, hành hạ thân xác của người một cách tàn nhẫn, thu hồn người, bắt hồn thú cùng giết hại một cách ác độc cũng tương tựa giống nhau luôn.

Vì thế, trong kiếp này tất cả những thứ bệnh tật khó trị của chúng sanh chúng ta, ma nạn đầy đầy khắp nơi trên thế giới, người người đang mắc phải nan bệnh và khổ nạn đều giống nhau. Rất nhiều người đã gởi thư về chùa kể ra những nạn nghiệp của họ đang kéo đến khảo đảo, hành hạ. Có người tự mất thấy được, tai nghe được những việc khó tin, khó hiểu đó, cùng xin Bảo Đăng chỉ dẫn pháp tu để hóa giải, cũng tương tựa như nhau. Bao nhiêu đó đủ cho chúng ta thấy rằng:

- *Tất cả nạn nghiệp lớn nhỏ, bệnh nghiệp nặng nhẹ, ma nghiệp hiền dữ đều bắt nguồn từ nơi tất cả các TÂM ÁC của chúng sanh chúng ta mà có. Vì thế, một khi đã mang cái thân người rồi thì phải chịu mang lấy hết tất cả “ác nghiệp” vào thân vậy. Sớm muộn gì rồi cũng phải trả thôi, chỉ khác nhau ở điểm là biết phương cách để “hóa giải” và hóa giải được thì mới bảo đảm tiêu trừ “nghiệp ác” của một kiếp đó. Rồi “nghiệp ác” của kiếp khác chưa được hóa giải lại kéo đến đời, cứ thế theo khảo đảo ta mãi cho hết cuộc đời còn lại của kiếp này, rồi đến kiếp sau và mãi mãi không ngừng, cho đến khi nào ta chịu dừng để “hóa giải”.*

HỎI:

Trong cuộc sống văn minh hiện nay, có mấy người “chịu TIN” và “tự hóa giải” được những nghiệp ác của mình?

ĐÁP:

Muốn hóa giải những nghiệp ác cũng không khó:

Trước tiên là phải có lòng TIN sâu thiết,

Nhìn nhận mình thật quá ác độc,

Thật biết ăn năn, biết hối cải,

Biết lỗi mà chí thành “phát lồ” sám hối với những vong linh đã bị chúng ta giết hại. Họ đã mất hết tất cả gia đình, mất trọn kiếp sống làm người, trở thành hồn ma, hồn quỷ có khi thành tinh nữa, vất vưởng suốt trăm ngàn năm rồi mà vẫn chưa được siêu thoát. Hồn họ cứ theo ta mãi để trả mỗi hận đó cho tới nay mới hội đủ duyên nghiệp để đòi lại những gì mà mình đã cướp!

Kiếp này mình hiền lành, sống lương thiện, nhưng những “thần thức của tiền thân” trong nhiều kiếp đó đã không hiền, tay dính đầy máu người, đang ẩn núp trong xác thân của mình kiếp này. Lại có cả một nghĩa địa hồn người, hồn thú oan gia nằm chồng chất từng lớp, từng kiếp lên nhau. Vì thế, nghiệp này vừa giải xong thì nghiệp khác hiện ra liền.

Vậy chúng ta là Phật tử, tu hành theo Phật Pháp, có biết phải làm cách gì để cứu giải oán nghiệp giúp cho thần thức của “tiền thân” mình và “thần thức của oan gia” thoát khổ không?

Tuy biết Phật để lại 84,000 pháp môn tu, nhưng chỉ có 2 pháp môn hy hữu nhất trong thời kỳ Pháp diệt tận hiện nay mà có khả năng cứu độ, hóa giải và hộ niệm tối thượng, có khả năng đưa chúng sanh từ giới phàm lên bậc Thánh một cách nhiệm mầu và nhanh chóng nhất.

Đó là 2 pháp môn:

Mật Tông (phải đúng là tâm chú của Phật, của Bồ Tát chứ không phải “tà chú” của ngoại đạo, tà giáo) và **Tịnh Độ Tông** (Niệm Phật) thế thôi.

Phải biết,

Pháp Phật bình đẳng, tâm Phật từ bi nên bất cứ một chúng sanh nào “chân thật” tu tập đúng theo 2 pháp môn trên cũng đều được cảm ứng với tâm Phật, tâm Bồ Tát và được lợi ích không thể nghĩ

bàn. Còn nếu như có trì Chú, có niệm Phật mà vẫn không được cảm ứng thì phải kiểm lại tâm mình có chân thật cầu Phật đạo hay không và bài Chú mình đang trì có phải là của Phật gia hay không?

Tuy nhiên, muốn có hiệu quả tốt trên bước đường tu tập thì phải thật TIN, thật dạ, thật tâm mà bước vào cửa Phật. Phải lập tâm vững, chí bền, trí mạnh thì mới tu tập được tốt.

Gần đây, có Phật tử tên ĐNG là một sinh viên đại học, hằng tuần đến chùa tu học cùng với các huynh đệ của chùa Pháp Hoa. Trong buổi tu học giáo lý hằng tuần, cô xin Bảo Đăng giảng giải những thắc mắc về cái nghiệp của cô như sau:

Thưa Cô,

Từ khi con được Cô cho tham gia vào Đạo Tràng Liên Hoa của Cô tu học rồi, con đã siêng cần trì chú, sám hối và niệm Phật, niệm Bồ Tát suốt bao năm nay. Việc học hành của con thì bình thường, nhưng mỗi khi con ngồi trì chú thì cảm thấy choáng váng, hai lỗ tai lủng bùng. Đầu óc của con cứ đơ đơ ra khi nhớ khi quên, tâm thân luôn mệt mỏi, nhiều đêm ngủ con cảm thấy lạnh run lên và bị ngộp không thở được. Khóa tu cuối năm kỳ rồi, con đã cảm nhận được là NGHIỆP của con đã tới rồi. Nghe lời Cô dạy, con thành tâm Sám Hối Thập Nhị Danh, trì chú Diệt Tội cho nghiệp quả của mình mau hóa giải.

Mỗi ngày, sau thời khóa trì chú, sám hối, con học bài tiếp thì cảm thấy trong người mệt mỏi, đầu óc nặng trĩu, choáng váng, lủng bùng ở hai lỗ tai. Con gục đầu xuống bàn ngủ hồi nào không hay, liền thấy mình đang ở trong một cái thành quá lớn rộng chen chúc vô số người, nam nữ già trẻ có đủ, đông không thể đếm tính được, mà sao thân thể người nào cũng bị hành hạ thân xác cả. Họ thay nhau tự mình tra tấn bản thân cho tới chết, con đi vòng vòng xem từng người tự giết mình đủ kiểu, sợ quá con kiểm cửa để ra nhưng đi mãi mà chẳng thấy có cửa đâu cả.

Không hiểu sao con lại tới được nơi này, mà nơi này là nơi nào con cũng chẳng biết nữa. Con tiếp tục đi tìm cửa để ra thì thấy phía trước có một con sông lớn, con thụt lùi lại vì nước chảy xiết mạnh quá. Chợt thấy một người nữ mặc chiếc áo rộng dài chấm đất màu hồng nhạt, miêng lụa thắt ngang lưng màu hồng đậm giống như tiểu thư hay công chúa ngày xưa, vừa đi vừa khóc, con tò mò đi theo. Thành linh người nữ này nhảy xuống sông, hô hoán con la lên kêu cứu, nhưng không có ai nghe tiếng con kêu cả, chắc họ bận rộn lo việc tra tấn cho bản thân chẳng? Vì nước chảy xiết quá mạnh con lại không biết bơi, cho nên chỉ biết đứng nhìn người nữ này mà bật khóc, con khóc tức tưởi, khóc thật nhiều cho số phận mình sao lắm nhiều trái ngang như thế.

Con giật mình thức dậy vì tiếng điện thoại reng sát bên tai, lúc đó là gần 4 giờ sáng, là giờ con dậy học bài. Người con ướt đầm mồ hôi, nước mắt chảy ướt cả mặt bàn, vừa lạnh vừa run lập cập, con chạy vô phòng thay áo, trùm mền tỳ lô. Con nằm trì chú, niệm Phật trông cho mau sáng để gặp Cô hỏi việc này như thế nào, con lại thiếp đi thì thấy có một người đàn ông trẻ dáng cao lớn, mặc áo quan của ngày xưa, đang ôm người nữ mặc áo rộng màu hồng lúc nãy, hình như hai người này là tình nhân. Chợt có tiếng gió ngựa phi tới thật nhanh cướp lấy người nữ này mang đi, thấy có nhiều người đang đứng gần đó xôn xao, con đến hỏi thăm về người nữ này, thì được biết:

Vào năm 583 đời Tùy Đường, cha của cô này là vai bác của vua, tên là Vũ Chính Lam, còn cô tên là Vũ Ý Ngọc. Cha của cô đã sưu tầm những bảo vật kỳ lạ ở khắp mọi nơi. Ông thu nhận được 10 người kỳ lạ, họ có những đặc tính khác nhau như:

- Cầm kỳ thi họa, người thì có năng khiếu dị kỳ, đặc sắc, hiếm có, kẻ thì có tài phép tiên đoán rất giỏi, gieo quẻ, thấy được vận hạn, biết chuyện tương lai v.v...người ta thường gọi là THẬP ĐẠI KỲ NHÂN của dòng họ Vũ.

Ông Vũ Chính Lam đã gây tạo quá nhiều điều ác, dùng mọi thủ đoạn giết hại để chiếm đoạt 10 người này. Ông đốt miếu, giết chết 27 phụ nữ để chiếm đoạt những bảo vật hiếm có. Sau khi vua biết được những tội lỗi

của ông, ông liền uống thuốc độc tự tử.

Vũ Ý Ngọc bị cha ép gả cho một ông quan lớn tuổi trong triều, cô này không chịu nên trốn ra khỏi thành nhảy xuống sông tự tử.

Con chạy trở lại bờ sông khi này thì thấy cô này đang nhảy xuống sông nữa. Con liền nhảy xuống định kéo cổ lên, nhưng quên là mình không biết bơi. Không phải chỉ có một mình cổ mà thấy có thêm một ông già có râu dài tới ngực đang bị mấy chục người nữ khác xúm lại giựt ra từ miếng thịt của ông. Thấy con ông già đưa tay lên cao kêu cứu cha, cứu cha...da mặt họ xanh mét, đồng kéo tới con. Sợ quá con la lớn, hai chân đạp lung tung...Giật mình thức dậy lạnh run, mền bị con đạp rơi hết xuống đất, nước từ trong lỗ tai con chảy ra, trong đầu lúng búng như đầy cả nước vậy. Sợ quá con ngồi dậy lồm mền tỳ lô lên đắp và trùm phủ kín đầu, trì chú cho người con ấm lại. Con chưa bao giờ thấy cảnh khiếp sợ như thế!

Xin Cô giảng dạy cho con hiểu, có phải cô Vũ Ý Ngọc là “tiên thân” của con không? Con chết do nhảy xuống sông tự tử, nó sẽ ảnh hưởng đến “hiện thân” của con kiếp này như thế nào? Còn ông già và đám người nữ kia là ai? Giờ con phải làm gì? Xin Cô chỉ dạy.

ĐÁP:

Trong kinh Phật dạy: **“Thân người khó được”** mà nay ta đã được, lại có tướng hảo trang nghiêm, dung sắc xinh đẹp, được sanh vào nhà giàu có, học giỏi, thông minh, trí huệ biện tài hơn người mà không biết trân trọng. Không biết ơn, không biết báo đền ơn sanh thành, dưỡng dục của cha mẹ, chưa làm được ích lợi gì cho quốc gia, cho Phật pháp cả. Không biết sống trọn hạnh của một kiếp người, không biết tu hành để vun bồi tích đức, mà lại gây tạo ra quá nhiều ác nghiệp. Làm nhiều điều phi pháp, tham lam, ganh ghét, tranh giành, cướp giết, giết hại lẫn nhau không biết chán, hoặc hôn nhân trắc trở, thất tình, oan gia đáo đầu, nhất là hủy phá ba ngôi Tam Bảo. Khi đến đường cùng không lối thoát thì chỉ có một cách duy nhất là TỰ TỬ. Họ nghĩ chỉ có cái chết mới thoát ly tất cả oan trái, khổ đau, nợ nần, tù tội, nhưng họ đâu có biết rằng:

-Thân người khó được, tuổi thọ của con người thì quá ngắn ngủi, mà lại đi hủy diệt mạng người. Duy chỉ có xác thân chết nhưng THẦN THỨC chưa chết, lập tức đọa vào UỐNG TỬ THÀNH (thành này chỉ toàn chứa tất cả thần thức của những người tự tử).

Trong Kinh dạy:

- **Những vong linh tự tử bị đọa vào “Uống Tử Thành” này rồi, thì ngày đêm thay phiên nhau tự tử không gián đoạn, cho đến khi nào tuổi thọ trên thế gian của họ mãn, thần thức họ biết sợ, biết hối cải và chán mỏi cho việc tự tử thì mới được chuyển kiếp.**

Cho nên tự tử cũng đâu có thoát khổ, mà còn khổ hơn nữa!

Bảo Đăng khuyên cô nên chí thành sám hối nhiều hơn, trì chú Diệt Tội 108 biến, trì chú QM giúp cho đầu được tỉnh táo (vì chết dưới nước nên nước vô ngập hết đầu, ngập hết phổi cho nên khọt khẹt hoài), trì chú Dược Sư 108 biến giúp giải oan kết. Niệm Bồ Tát ĐỊA TẠNG cầu xin Ngài cứu độ cho, vì chỉ có Ngài mới đem được thần thức ra khỏi Uống Tử Thành mà thôi.

Sau đó cô tinh tấn tu niệm, sám hối và ăn năn cho việc tự tử ngu si của mình kiếp xưa.

Ngày 08 tháng 01 năm 2017 mới đây, như thông lệ, mỗi chủ nhật cô đến chùa cùng với tất cả huynh đệ tu tập tới 10 giờ tối. Bảo Đăng nói: **Con trì chú, quán đầy hết nước ra ngoài.** Bảo Đăng kêu ĐH chạy xuống bếp lấy cái thau lớn đem lên để chứa nước.

Phải mất gần một giờ đồng hồ mới đầy hết nước ra khỏi đầu. Bảo Đăng trì chú giúp cho cô tỉnh táo, nếu không đầu não sẽ bị đơ đơ, khi tỉnh khi mê không có tốt, học hành khó mà thành đạt. Trong khi trì chú, nghe tiếng nói: **Cô ơi, xin Cô cho con được về chùa, con muốn ở gần Cô, con lạnh lắm, con**

khô lắm Cô ơi!

Bảo Đăng khuyên nên xả bỏ mọi yêu thương, oán hận, bỏ hết cái tâm muốn tự tử. Biết việc mình tự tử là ngu si không trí huệ. Phải sám hối với Tam Bảo, cầu xin Bồ Tát ĐỊA TẠNG cứu thoát khỏi Uổng Tử Thành. Bảo Đăng kêu tất cả huynh đệ có mặt đồng tâm niệm ĐỊA TẠNG VƯƠNG BỒ TÁT và tụng chuông U-Minh để trợ niệm. Riêng Bảo Đăng trì chú trợ lực cho cô. Trong huynh đệ có một cô nhỏ tuổi nhất thấy Bồ Tát dẫn Vũ Ý Ngọc về tới chùa, đứng trong chánh điện rồi. Cô ấy đang đánh lễ Tam Bảo.

Bảo Đăng hỏi: *Có phải ông già có râu dài tới ngực là cha của người không? Tên là Vũ Chính Lam. Cô ấy nói: Dạ phải.*

Cha của người cũng muốn siêu đỗi, người có muốn gặp cha người không? Cô làm thỉnh không trả lời.

Vì ông này đang bị đọa dưới địa ngục, không thể ra khỏi được. Bảo Đăng trì chú kêu tên ông hỏi:

Ông có muốn thoát khổ không? Ông trả lời: Muốn

Ông có biết ông bị đọa địa ngục bao lâu không? Ông nói: Không biết.

Hơn một nghìn năm rồi, ông biết sợ chưa? Ông nói: Sợ quá rồi, xin Cô cứu tôi.

Nếu ông muốn ra khỏi Địa ngục thì phải chí thành mà lạy sám hối với Phật, xin được tha thứ, và nguyện sẽ không còn móng tâm làm ác nữa, xin theo Bồ Tát tu hành để chuộc lỗi, Ông làm được không?

Đth thấy ông quỳ xuống lạy và cầu xin y như những lời của Cô chỉ dạy. Bảo Đăng dạy thêm:

Tốt lắm, giờ ông muốn ra khỏi địa ngục thì phải trì chú Diệt Tội, giúp cho nghiệp ác của ông tiêu trừ bớt thì ông mới ra được. Ông có chịu trì chú không?

Ông nói : *Chịu*

Bảo Đăng đọc lớn câu thần chú Diệt Tội để ông học theo, tất cả Phật tử có mặt đồng rập tiếng trì chú Diệt tội để trợ niệm cho ông và tụng chuông U-Minh liên tục. Trì chú được 15 phút, đám vong nữ mà ông đã giết khi xưa để chiếm đoạt châu báu đang giành nhau giựt từ miếng thịt của ông ra. Bảo Đăng trì chú la lớn bảo họ ngưng lại không được xé thịt nữa, liền thuyết pháp Nhân Quả khai thị cho họ nghe. Đầu óc của họ vẫn cứ đơ đơ không biết đúng sai, cứ lại nhào vô xé thịt tiếp.

Bảo Đăng kêu ông cứ tiếp tục trì chú Diệt Tội theo tiếng của Phật tử không được ngưng. Bảo Đăng trì chú vô nước rải xuống cho họ, để giúp thần thức của họ tỉnh táo. Sau khi nước chú được rải ướt cả người họ, từ từ họ tỉnh táo hơn và ngừng tay cầu xé thịt. Pháp Phật thật là màu nhiệm!

Bảo Đăng liền thuyết pháp Nhân Quả khai thị thật lâu, gởi cho họ mỗi người một ly nước Chú bảo uống đi, để thân tâm được nhẹ nhàng mà siêu thoát, bằng không sẽ bị đọa mãi mãi khó mà thoát ra được. Các người muốn được siêu phải đọc theo tiếng chú đang dẫn sẽ được toại ý. Những hồn vong nữ lần lượt biến mất hết.

Bảo Đăng trì chú triệu hồn ông Vũ Chính Lam về chùa để gặp con gái. Thuyết pháp khai thị giúp cho hai cha con chịu tha thứ cho nhau thì mới hóa giải được oán nghiệp xưa.

Bảo Đăng khuyên: *Nên đi theo Bồ Tát tu hành, sau này phụ với Ngài đi cứu độ chúng sanh. Không phải chỉ có mình hai người khổ đau, mà hiện có vô số chúng sanh khác ở khắp nơi cũng đang mắc nạn khổ như hai người vậy. Vì thế, Bồ Tát luôn tìm người phát đại tâm, đại nguyện cứu độ chúng sanh. Bộ người tính về chùa ở với Cô làm hồn ma mãi sao, Cô về cõi Phật rồi người sẽ ra sao? Tôn chỉ của Cô không có “nuôi vong” và không “chứa vong” ở mãi trong chùa.*

(Phụ giảng:

Vì lòng từ bi, cho nên bất cứ vong mới chết, hoặc vong linh chết từ mấy ngàn năm về trước nếu có duyên

được về tới chùa Pháp Hoa này, cho chú Diệt Tội để họ trì và Kinh Sám Hối. Sau hai tuần sám hối, trì chú Diệt Tội, uống nước chú để giúp cho thần thức của họ được tỉnh táo. Bảo Đăng mới thuyết pháp khai thị, sau đó cho QUY Y TAM BẢO, và họ chịu xả bỏ mọi ràng buộc, ghét thương, oán hận. Bảo Đăng lại thuyết pháp khai thị cho họ biết về ba cõi “thiện”, Người, Thần, Trời, để họ tự chọn.

Sau đó, tất cả Phật tử có mặt đồng rập tiếng niệm Phật hộ niệm, vong linh đó cũng phải chí thành trì chú diệt tội trong suốt cả giờ đồng hồ hộ niệm, tiếng chuông luôn vang vọng không ngừng.

Riêng Bảo Đăng trì chú cầu xin đức QUÁN THẾ ÂM Bồ Tát và ĐỊA TẠNG VƯƠNG Bồ Tát cứu độ cho họ. Hai Ngài sẽ nương theo cái “tâm trong sáng” nhiều hay ít hiện có của họ đang trong khi trì chú Diệt Tội mà cho chuyển kiếp đến những nơi xứng hợp với nghiệp duyên của họ.

Có vong được theo Bồ Tát tu hành, có vong theo Địa Tạng Bồ Tát đầu thai. Thỉnh thoảng cũng có vong không muốn đi đâu hết, họ không biết phải chọn cõi nào. Vì khi sống họ đã làm nhiều điều thâm ác, vô đạo nên khi chết thần thức không biết đi đâu, chỉ theo nghiệp dẫn đường, làm hồn ma vất vưởng hoặc đọa vào ba ác đạo!

Còn đối với những người có tâm ác hơn thế nữa, nhất là những người khi sống đã giết hại quá nhiều người vô tội, giết hại những bậc chân tu, giết Phật, hủy phá và phỉ báng chánh pháp của Phật, ngăn cản người tu theo Phật pháp, phổ biến rộng tà pháp, giết thân “huệ mạng” của những người có căn lành. Khi mạng chung thần thức của họ sẽ không trải qua một ngày hay 49 ngày, mà trực chỉ đọa vào “địa ngục A-Tỳ”, thì khỏi bàn tới.)

Sau khi hai cha con vui vẻ tha thứ cho nhau rồi. Bảo Đăng quy y cho họ với Pháp danh là Đăng Chính Lam và Đăng Ý Ngọc. Bảo hai người tiếp tục trì chú Diệt Tội, còn tất cả huynh đệ đồng rập tiếng niệm Phật, niệm Quán Âm Bồ Tát. ĐTh thấy chỗ hai cha con đứng có hào quang tỏa sáng, Đăng Ý Ngọc chấp tay nói rằng:

- **Bồ Tát đã đến, con xin cảm ơn Sư Phụ, cảm ơn tất cả huynh đệ, giờ con xin được theo Bồ Tát để tu học.**

ĐTh thấy Đăng Ý Ngọc và Đăng Chính Lam bay theo QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT giữa tiếng niệm Phật vang rền.

ĐNg cho biết:

-Sau khi được lấy hết nước ra khỏi đầu rồi, tiên thân được đi theo Bồ Tát tu hành, hóa giải được oán nghiệp với cha, con thấy tâm thần, trí não thật nhẹ nhàng, tỉnh táo không còn đờ đờ như trước nữa. Thật là nhiệm mầu không thể tả xiết. Con xin cảm ơn Cô và tất cả huynh đệ hiện diện hôm nay, đã hộ niệm cho con, giúp hóa giải nạn nghiệp TỰ TỬ của con kiếp xưa.

Nam mô A-DI-ĐÀ PHẬT,

Quý vị đã thấy về cái nghiệp của những người tự tử rồi, khi sống đã khổ, tự tử lại càng khổ thêm, chứ không thoát khổ bao giờ! Cái nghiệp của “tiền thân” kết nối với “hiện thân” như một sợi dây xích dài từ vô thủy kiếp cho đến nay. Mỗi một kiếp là kết thêm một mắt “XÍCH NGHIỆP” và sẽ tiếp tục kết nối mãi cho đến khi nào chúng ta ngưng tạo nghiệp từ nơi “thân, khẩu, ý”. Hoặc khi nào thấy được nghiệp quả lộ ra rồi, mới thương lượng ân oán và nợ máu thì mới hóa giải được, xích nghiệp sẽ giảm bớt.

Không phải ai tu cũng đúng pháp, cũng đều thấy được “sức nghiệp” của mình đâu! Đừng nói chi đến thấy Phật, thấy Bồ Tát, hoặc cảm ứng đạo giao mỗi khi trì chú, niệm Phật, tụng kinh!

Có được bao nhiêu người tự hóa giải được SỨC NGHIỆP của mình?

Tuy có siêng cần niệm Phật cả đời, tụng đủ thứ kinh mỗi ngày, nhưng lại không có lòng TIN triệt để, thường chạy theo phong trào và hình tướng bên ngoài. Luôn khởi tâm nghi ngờ, phân biệt đúng

sai và xem thường chánh pháp của Phật. Nghe nói tới ai trì Chú để hộ thân tâm và được tiêu nghiệp thì phỉ báng, vì thế mới bị chướng ngại không thể cảm ứng đạo giao với Phật, với Bồ Tát được.

Người mà chân thật tu theo Phật, phải có lòng TIN sâu chắc, phải chí thành mà sám hối ngày đêm. Trì chú phải nhất tâm mới phát sanh ra “thần lực” mạnh, mới có thể đẩy trục khí độc, khối đen ra khỏi người được. Chừng đó mới thấy được từng lớp nghiệp ác của mình đã gây tạo trong vô thi kiếp. Nghiệp nào hội đủ duyên thì sẽ hiện ra trước, lần lượt mà hóa giải từng nghiệp một, cứu thoát “tiền thân” của mình đang bị đọa đày trong những kiếp đó. Có khi hóa giải mỗi ngày một kiếp nghiệp, một tiền thân, hóa giải suốt cả nửa cuộc đời còn lại cũng chưa bớt được bao nhiêu cả.

Trước khi lâm chung, nghiệp nhẹ bớt, tình huống cũng bớt, hận thù, thương ghét, phải quấy, thấp cao cũng chẳng để lòng. Còn lại bao nhiêu “nghiệp dư” sẽ “đói nghiệp vãng sanh” vậy.

Cho nên,

Mỗi khi túc nghiệp hiện ra, thì đừng có kinh hoàng, khiếp sợ mà bỏ trì Chú, phải kiên trì, vì chính mình là tác giả đã gây tạo và tích lũy tất cả nghiệp đó từ hàng triệu kiếp về trước, thì tại sao phải khiếp sợ?

Chính mình phải tự hóa giải từ nghiệp một, **tự phát lồ sám hối với họ hoài cho đến khi nào họ nhận được sự chân thành sám hối** (khi thấy rõ được cảnh chính tay mình tra tấn, đánh đập, móc mắt, cắt lưỡi người, chặt đầu lấy não người làm thuốc, giết trẻ sơ sinh lấy máu luyện tà thuật để thu hồn, rút gân, lấy xương, ăn tim, uống máu người v.v... Kinh hoàng khi thấy mình quá ác độc như thú dữ, không có lương tri, vì một cái danh, cái lợi, vì tham tiền, tham địa vị, quyền hành mà không một việc ác nào mà không dám làm cả).

Do vì thấy được túc nghiệp của mình quá ác như thế nên mới TIN, mới biết SỢ, mới tha thiết sám hối, mới chí thành tu sửa (không còn dám nhìn lỗi người, chạy đông, chạy tây để tìm cầu hoặc thị phi, chuyện đúng phải cùng sai chi nữa). Ở nhà đóng kín cửa đời mà “tận tâm” trì chú Diệt tội, lạy sám hối, “tận lực” niệm Phật, tụng Kinh Địa Tạng để cứu giải tiền thân của mình cùng tất cả vong linh vì mình mà chết cả hàng trăm nghìn năm rồi, đến nay vẫn còn ôm giữ oán hận đó nên chưa được siêu thoát.

Nhờ thấy được ác nghiệp, nên mới dũng mãnh trì chú, sám hối, không bao lâu đã phát sanh ra được “thần lực mạnh”, giao cảm với Phật, Bồ Tát, chư Hộ Pháp gia hộ, nhất là những oan gia. Họ bao gồm quý đối, quý thành tinh, thú tinh (vì chết lâu năm quá nên biến thành quý, rồi thành tinh). Chúng không còn biết phải quấy, hay thấu hiểu những gì mình nói, nên không biết sám hối hoặc tha thứ là gì cả, cứ đơ đơ ra, trí não của họ không còn (vì đã bị mình móc ra mất khi còn sống rồi) nên không hiểu mình nói gì cả. Họ chỉ theo cái tâm oán hận mà tìm tới người đã giết mình để trả thù thôi.

Còn những vong quý bị mất mắt, mất lưỡi, mất đầu, **mất cả hồn lẫn vía nữa**, mất tay chân, mất tim, máu me chảy đầy mặt đầy người, áo quần rách rưới, lê lét đầy chát cả đường phố, chen chúc khắp cùng ngõ hẻm, ngay cả trong nhà cũng đầy ắp vong quý oan gia của mình.

Có những quý khác bò lét vì bị rút mất gân chân, hoặc tay chân bị gông cùm, xiềng xích. Tội nhất là những quý con sơ sinh bò lét đầy đường, trần truồng, thân gầy khô đét vì bị rút hết máu trước khi chết. Chúng rên la kêu đói, lạnh, khóc kêu mẹ kêu cha... Nếu như mình đứng trên không trung nhìn xuống cảnh này, chúng ta sẽ cảm thấy thế nào?

Cái TÂM của con người ÁC nhiều hay THIỀN nhiều?

Nghiệp của họ gây tạo ÁC hay THIỀN?

Những người đã bị chúng ta giết hại từ hàng triệu năm qua cho tới nay chưa được siêu thì họ đông như thế nào? Cộng thêm những tiền thân ác của ta trong những kiếp đó nữa. Sau khi chết rồi sẽ

được về cõi nào? Ai dám chứa chúng ta? Phật nào rước chúng ta?

Có Phật tử hỏi Bảo Đăng:

- *Không hiểu sao thức ăn mới nấu hôm sau đã bị thiu rồi? Ngay cả đi mua thức ăn mang về chưa kịp ăn cũng bị thiu, có những ngày rằm lớn ăn chay, mua về hôm sau đã đổ nhót, bánh chưng cúng trên bàn thờ mang xuống cũng bị chảy nhót, trái cây cúng đem xuống đều bị thối hết, mà không hiểu tại sao?*

Cho nên, người có trí chú, có thần lực rồi mới cảm nhận được, nghe được hoặc thấy được. Còn không có tu hành không có trí chú thì sẽ không cảm hay thấy được gì hết. Có khi mình tưởng là ngồi xuống ghế, nhưng không biết rằng mình đang ngồi lên người của một đám ma, quỷ hút máu. Chúng thường hay ở khắp phòng, tủ áo, nhà tắm, những tủ đựng chén đĩa, nồi niu. Ban ngày mở cửa sổ có ánh sáng mặt trời chiếu sáng vào nhà thì chúng nhập vào những con búp bê, những con thú nhồi lông. Bất cứ hình ảnh nào có mắt có mũi miệng là chúng nhập, ngay cả những tượng Phật, hình Bồ Tát, hình nhà cửa, hình chùa, hình thân nhân, hình cha mẹ, hình con cháu. Ngay cả những hình máy bay, xe cộ, cây cối vv....hễ núp được là chúng nhào vô đó. Mặt trời lặn thì chúng ồ ạt kéo ra kiếm ăn, tất cả thức ăn chưa nấu, đã nấu, bánh trái để trên bàn, trong tủ đều bị chúng lục ra ăn hết rồi vậy.

Ngay cả những thức ăn đã nấu chín được trưng bày sẵn từ đĩa, từ khay bán ngoài chợ, trong nhà hàng, trong quán ăn, trong tiệm, hoặc ngoài đường cũng đều bị chúng ăn trước hết rồi.

Khoảng năm 1963, lúc đó Bảo Đăng mới được 11 tuổi, đã thay cha mẹ lo cho mấy em, đi chợ nấu cơm, gánh nước, giặt giũ và làm tất cả mọi việc trong nhà. Lúc đó Bảo Đăng với mấy em ở chung cốc với Sư Bà tu hành (là bà nội thứ Sáu). Mỗi ngày khoảng 5, 6 giờ chiều Sư Bà đều trì chú, niệm Phật xong mới đi ngủ, sáng sớm bà còn phải ra chợ dọn hàng (ở đâu chợ Bà Chiêu ngay hàng sập bán vải thời đó ai cũng thương kính Sư Bà. Vì Sư Bà không có sống trong chùa, không có nhận tiền cúng dường của đàn na tín thí. Bà đã ngoài 70 tuổi mà vẫn còn buôn bán để tự sinh nhai, tự lo cho bản thân, một mình lúc thức ăn dật tu hành, không hề tham gia bất cứ một sự việc gì ngoài đời cả. Bà tự làm thuốc tể, thuốc bổ máu, thuốc đều kinh máu huyết, bán trà quế v.v...) đủ để bà sống qua ngày và nuôi 5 đứa cháu bất hạnh còn nhỏ dại, thế thôi.

Chiều nay Bà đang ngồi trì chú bỗng bà đứng lên đi ra vườn sau la lớn:

Tụi bây đi chỗ khác, không được tới đây phá phách. Quần áo của ai ở đâu mà tụi bây lấy mặc lung tung vậy? Đi...đi. Rồi Bà trì Chú một hồi mới đi vào nhà kêu Bảo Đăng ra phụ mang hết trái cây, rau cải vào. Bà kể lại rằng:

Bà đang ngồi trì chú, chợt nghe nhiều tiếng ồn ào. Bà mới đi ra xem thì thấy một đám vong ma mặc những quần áo rộng lung tung phết đất, ôm nhiều thức ăn. Chúng đang giành nhau định khiêng mấy rổ trái cây, rau cải mà Bảo Đăng đã rửa sạch đang để cho ráo nước, định sáng mai sẽ chưng trên bàn Phật. Bà la không cho chúng lấy rồi Bà hỏi quần áo ở đâu mà có.

Chúng bảo:

- **Quần áo họ phơi thiếu gì, tha hồ mà mặc, còn thức ăn thì nhiều lắm, họ đâu có đầy đâu, bày ra sẵn đó, tha hồ mà ăn !**

Từ đó, Bà luôn dặn Bảo Đăng không được phơi quần áo qua đêm ở ngoài sân nữa và không được để thức ăn ở ngoài, phải lấy con dao cũ dằm trên nắp nồi, hoặc trên tất cả đĩa thức ăn. Qua kinh nghiệm đó, hễ vong càng đông, càng giành giựt để ăn thì càng thiu mau và đổ nhót nhiều hơn.

Phật tử tới chùa thấy Bảo Đăng luôn dùng lá chú để đầy thức ăn, đáng cùng tử nên thắc mắc hỏi hoài là như vậy. Nam mô A-DI-ĐÀ PHẬT.

BÁNH CHUỐI HẤP (ăn với nước dừa)

(Bắt lên bếp cái xứng hấp cho nước sôi trước)

6 trái chuối già chín (vỏ có chấm đen nhiều và thơm mới ngon)

(cắt hết chuối ra từ miếng mỏng khoảng ½ inch)

3 Muỗng ăn canh (3 Tbsp) đường cát trắng

¼ muỗng cà phê muối. - *Trộn phần trên lên đều.

1cup ¼ bột năng, rồi cho thêm 2 muỗng canh bột năng nữa.

¼ cup và 1 muỗng ăn canh nước lạnh

4 giọt màu vàng (nếu muốn màu đậm hơn thì cho thêm 2 giọt)

½ muỗng cà phê bột vanilla. - *Trộn hết lên đều.

*Dùng khuôn bánh nào cũng được, dùng cọ phết dầu lên khuôn hoặc các loại dầu xịt (canola oil cooking spray) cũng được, cho chuối vào, dùng giấy nilông mỏng (plastic food wrap) phủ kín trên mặt chuối, cho vào hấp (nếu nước đã sôi rồi, hạ lửa xuống vừa, không nên để lửa quá cao), thỉnh thoảng dò nắp cho nước thoát ra ngoài, để tránh nước từ nắp vung nhiều vào bánh sẽ bị nhão. Khoảng nửa tiếng, dùng cây tăm hoặc đầu dao nhọn đâm từ trên mặt bánh xuyên xuống đáy, bột không dính là chín, lấy ra để thật nguội. Để tủ lạnh lâu cũng không bị cứng, vẫn mềm.

*** Cách làm nước dừa.**

Một lon nước cốt dừa 14 oz, 1/3 lon nước lạnh, 4 m. ăn canh đường cát, 1/3 muỗng cà phê muối, vài cọng lá dứa (nếu có), hoặc vanilla bột. Khi nước dừa sôi (hạ lửa xuống thấp) cho vào 1 muỗng ăn canh bột năng (đã hòa tan với 1 m. ăn canh nước lạnh), vừa cho bột vào từ từ, vừa khuấy lên đều cho khỏi bị đóng cục. Ăn với đậu phộng, mè rang (đâm nhuyễn).

MẮM KHO và RAU hỗn hợp

4 miếng tàu hũ chiên (cắt cục 4x6= 24)

2 trái cà tím loại dài nhỏ (2x12) (cắt khúc ngắn 2 lóng tay)

1 cup nấm rom tươi (cắt miếng mỏng ½ in)

2 muỗng ăn canh sả băm

½ hũ chao và lấy ½ hũ nước chao (dùng nửa tán nhuyễn).

2 cups nước lèo chay + 2 cups nước lạnh

4 muỗng ăn canh nước tương đặc màu đậm (thick sweet soy sauce,

2 cục Knorr (veggie broth) hoặc dầu hào nấm)

1 muỗng cà phê muối, 1 muỗng cà phê bột nấm (nếu thích)

1 ½ muỗng ăn canh đường cát

½ muỗng cà phê ớt khô, 1m. đậu phộng đâm nhuyễn

Các loại rau cải tươi hỗn hợp (tùy sở thích)

- Mỡ lửa cao, cho chút dầu ăn vô chảo (không dính), cho sả vào xào lên cho vàng, cho chao (đã hòa tan) và tất cả phần trên vào đun sôi, bớt lửa xuống, vớt bọt, cà mềm là được. Ăn với các rau trộn và cơm trắng rất ngon.

TÀU HỮ KHO CÚ CẢI VỚI THƠM

4 miếng tàu hũ tươi (1 miếng cắt 4 x 4 = 16) chiên hơi vàng

½ trái thơm lớn hoặc 1 trái nhỏ (cắt miếng, để lửa vừa rim với ½ cây đường thề, 3m. ăn canh nước tương đặc ngọt, rim còn sệt sệt nước là được)

1 củ cải trắng dài khoảng 2 gang tay (cắt cục bằng miếng tàu hũ)

2 lon nước dừa trong 17oz (lon lớn) + 1 lon nước lạnh

2 cây đường thề,

1 m. ăn canh muối, 3 cục Knorr (veggie broth),

½ cup dầu hào nấm

1/3 cup tương tương (màu nhạt)

½ cà phê tiêu sọ (tiêu hột) hoặc ¼ cà phê tiêu xay

¼ cà phê ớt khô (nếu thích) hoặc ớt bột màu

- Cho tất cả vào nồi, khi sôi nhớ vớt bọt, hạ lửa xuống thấp (4), tiếp tục rim khoảng 1 tiếng, dậy nắp rim thêm ½ tiếng là được.

